

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 630/2013-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti K. G., zastúpenej advokátom JUDr. Miroslavom Katunským, Floriánska 16, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 1915/2009, za účasti Okresného súdu Košice II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo K. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 1915/2009 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 1915/2009 konal bez zbytočných prieťahov.

3. K. G. priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť K. G. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Miroslava Katunského, Floriánska 16, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2013 doručená sťažnosť K. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 1915/2009.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou exekučného konania v procesnom postavení povinnej v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 48 Er 1915/2009.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„... na návrh sťažovateľky zo dňa 18. 10. 2010 v exekučnom konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II sp. zn. 48 Er 1915/2009 bol exekučným súdom povolený odklad exekúcie až do právoplatnosti skončenia konania o návrhu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice II, sp. zn. 31 Cb/608/1998. Voči uzneseniu Okresného súdu Košice II sp. zn. 48 Er/1915/2009 zo dňa 9. 11. 2010 o povolení odkladu exekúcie podal oprávnený odvolanie dňa 25. 11. 2010. K odvolaniu oprávneného sa sťažovateľka ako povinná v exekučnom konaní na výzvu exekučného súdu riadne a včas vyjadrila podaním zo dňa

3. 12. 2010. Voči sťažovateľke je v dôsledku nekonania exekučného súdu, t. j. v dôsledku nerozhodnutia o odvolaní oprávneného, naďalej vykonávaná exekúcia formou zrážok z jej dôchodku v značnej výške, na úhradu pohľadávky, ktorej dôvodnosť a výška je stále predmetom súdneho sporu.“

Sťažovateľka žiada o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 4 000 €, ktoré odôvodňuje tým, že

„- prieťahy nastali v konaní a vo veci, ktorá nie je právne náročná na posúdenie a rozhodnutie,

- doba rozhodovania exekučného súdu o tak jednoduchej veci v súčasnosti činí cca 2 roky a 9 mesiacov

- sťažovateľka v súvislosti s nečinnosťou súdu je nútená znášať následky - zrážky z dôchodku, ktoré značne ovplyvňujú kvalitu jej života, pričom tieto zrážky sú sťažovateľke zrážané na úhradu pohľadávky, ktorej dôvodnosť a výška je stále predmetom súdneho sporu“.

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er/1915/2009 porušil právo K. G..., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K. G. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 4.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť jej do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu.

K. G. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť jej právnenému zástupcovi do 15 dní odo dňa doručenia tohto nálezu.“

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Na žiadosť ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprV 827/2013 z 1. októbra 2013, ktorého úvodnú časť tvorí prehľad procesných úkonov súdu. V tejto časti prípisu sa uvádza:

„... dňa 11. 7. 2009 doručená súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie,

- dňa 24. 7. 2009 vydané poverenie súdnemu exekútorovi,

- dňa 3. 9. 2009 súdu doručený návrh na odklad exekúcie,

- dňa 22. 9. 2009 rozhodnuté o odklade exekúcie,

- dňa 6. 10. 2009 podané odvolanie oprávneného proti rozhodnutiu o odklade exekúcie,

- dňa 23. 11. 2009 spis predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní,

- dňa 10. 6. 2010 doručené súdu uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie o odklade exekúcie,

- dňa 19. 10. 2010 doručený súdu návrh na odklad exekúcie,

- dňa 9. 11. 2010 vydané uznesenie o potvrdení odkladu exekúcie,

- dňa 25. 11. 2010 oprávnený podal odvolanie proti uzneseniu o odklade exekúcie.“

Predseda okresného súdu v označenom prípise ďalej poukazuje na to, že *„zákonný sudca od pridelenia veci vykazuje obdobia neprítomnosti zo zákonných dôvodov, ktoré však z dôvodu ich trvania neumožňovali orgánom riadenia a správy súdu vykonať v súlade so zákonom a rozvrhom práce opatrenia smerujúce k prerozdeleniu vecí (v roku 2009 z celkového počtu 250 pracovných dní odpracoval zákoný sudca 160 pracovných dní, v roku 2010 z celkového počtu 251 pracovných dní odpracoval zákoný sudca 183 pracovných dní, v roku 2011 z celkového počtu 250 pracovných dní odpracoval zákoný sudca 146 pracovných dní, v roku 2012 z celkového počtu 250 pracovných dní odpracoval zákoný sudca 112 pracovných dní, k 30. 9. 2013 z celkového počtu 188 pracovných dní odpracoval zákoný sudca 103 pracovných dní). Od 16. 9. 2013 je zákoný sudca opätovne práceneschopný.“*

Podľa názoru predsedu okresného súdu *„v konaní došlo k preťahom v konaní, tieto sú ale čiastočne odôvodnené vyššie uvedenými objektívnymi dôvodmi, na základe ktorých nebolo možné doteraz vo veci rozhodnúť“*.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 630/2013-12 z 10. októbra 2013 prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 1915/2009.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedu okresného súdu, aby prípadne doplnil svoje vyjadrenie k sťažnosti sp. zn. 1 SprV 827/2013 z 1. októbra 2013 a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprV 981/2013 z 5. decembra 2013 doručenom ústavnému súdu 10. decembra 2013 oznámil, že „v konaní bolo dňa 5. 12. 2013 vo veci konajúcim zákonným sudcom vydané uznesenie o povolení odkladu exekúcie“ a že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Ústavný súd zistil, že uznesenie sp. zn. 48 Er 1915/2009 z 5. decembra 2013, ktorým okresný súd povolil odklad exekúcie ku dňu rozhodovania o sťažnosti, ešte nenadobudlo právoplatnosť.

Dňa 18. decembra 2013 vyzval ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľky, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprV 827/2013 z 1. októbra 2013 a sp. zn. 1 SprV 981/2013 z 5. decembra 2013 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Právny zástupca sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 2. januára 2014 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07).

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy má každý právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom.

Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti konštantne zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti

súdov konať bez zbytočných prieťahov nevyníma. Aj podľa názoru ESLP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická

zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu a povahu veci v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. V súvislosti s posudzovaním právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že exekučné konanie sa spravidla považuje za konanie, ktoré je tak po právnej stránke, ako aj po stránke faktickej (skutkovej) pomerne jednoduché. Je to dané tým, že o spore účastníkov exekučného konania bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom pre nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má povinný voči oprávnenému. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nesplnil, resp. čiastočne nesplnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule. Ústavný súd z týchto dôvodov konštatuje, že namietané konanie (zohľadňujúc aj jeho konkrétne okolnosti) nemožno hodnotiť z právneho hľadiska ako zložitú. Pokiaľ ide o faktickú zložitost' veci, ústavný súd po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisu, ako aj doterajšieho priebehu namietaného konania dospel k záveru, že ani z faktického hľadiska ju nemožno považovať za zložitú. Ústavný súd vzal do úvahy tiež to, že ani predseda okresného súdu vo svojich vyjadreniach neargumentoval zložitost'ou napadnutej veci.

2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu namietaného konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľky ako účastníčky tohto konania, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 48 Er 1915/2009 k zbytočným priesťahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priesťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnost'ou

všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 48 Er 1915/2009 vyplýva, že okresný súd postupoval v konaní spočiatku plynulo, avšak po tom, čo oprávnený podal 25. novembra 2010 odvolanie proti uzneseniu o odklade exekúcie, až do 5. decembra 2013 nevykonal v namietanom konaní žiaden procesný úkon, a teda bol viac ako 3 roky nečinný.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že dlhodobou absolútnou nečinnosťou okresného súdu došlo v namietanom konaní k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto priet'ahy, ústavný súd s odkazom na svoju ustálenú judikatúru (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03) neakceptoval. Personálne problémy a vysoká zaťaženosť sudcov nemôžu byť na ťarchu účastníka konania a nemajú povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci samej.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 48 Er 1915/2009 konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k jeho porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania tohto základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka žiadala, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto uznesenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci ústavný súd dospel k názoru, že len vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv neprestavuje pre ňu dostatočné zadosťučinenie. Ústavný súd preto, zohľadňujúc doterajšiu dĺžku namietaného konania a dĺžku obdobia, v ktorom bol okresný súd dlhodobo nečinný, rozhodol, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € bude v posudzovanej veci primerané (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. Miroslavom Katunským. Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2012, ktorá bola 781 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2013. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon sumu 130,16 €, čo predstavuje spolu s režijným paušalom (§ 16 ods. 3 vyhlášky) odmenu v sume 275,94 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014